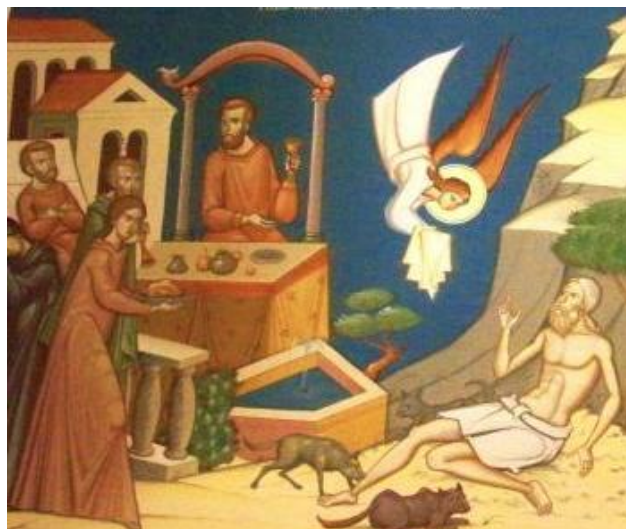

PREDICĂ LA DUMINICA A XXII-A DUPĂ RUSALII

Mântuitorul înfățișează aceste două lumi: a bogatului, cu oaspeții lui, cu frații lui, probabil, și cealaltă, a lui Lazăr. Și, semnificativ, bogatului nu-i spune numele. Numele întotdeauna dezvăluie persoana, firea, avutul tău launtric. Gândiți-vă: când îngerul vestește întruparea și nașterea Fiului lui Dumnezeu, cum îi spune Maicii Domnului? “Îi vei pune numele Iisus”, și tâlcuiește: “pentru ca Acesta va mântui pe poporul Său de păcate”. Deci Iisus înseamnă mântuitor. Numele descoperă ceea ce ești, ceea ce ești chemat să fii. Cel bogat, sărmanul, nu are nume în Evanghelie.

O, Doamne, te îngrozești! Înseamnă că există nume care se identifică doar cu obsesia mâncării și a băuturii.

"Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr",
frescă

Dar sărmanul de la poartă, lepădat, disprețuit, are nume. Cu înțeles ne spune dumnezeiasca Evanghelie, pentru că numele este Lazăr, care înseamnă în limba ebraică "Dumnezeu ajută" (El Azar). Deci îl dezvăluia pe el în taina firii lui, a sufletului, a conștiinței lui. Conștiința lui se identifică, era una cu numele lui, pentru că el credea că Dumnezeu îl ajută; și simțea aceasta, în sărăcia lui. Aici e una dintre taine. El se afla într-o asemenea sărăcie încât s-ar fi mulțumit doar cu firmiturile care cădeau de la masa bogatului; și nici pe acelea nu le avea. În schimb, aveau milă de el câinii. De bună seamă, câinii erau hrăniți de-a binelea, pentru că îl păzeau pe bogat. Dar nu ajungeau firmiturile la el; doar mângâierea câinilor, care se dovedeau mai milostivi decât omul. El însă nu blestema; nu-l blestema nici pe bogat, nu-și blestema nici "destinul", cu atât mai mult nu-l blestema pe Dumnezeu. Nu e ușor să te afli sărac, să vezi pe cineva îmbuibat și înțolț împărătește, iar tu nici de firmituri să nu ai parte de la masa lui; să te afli în zdrențe, vara și iarna, zi și noapte, să stai acolo, ca-n gunoi; și în disprețul lumii să te rogi, să-I mulțumești lui Dumnezeu; și starea aceasta să o primești drept mângâiere. Cum zic Părinții: "Făcutu-s-a ție ocara celorlalți drept cinste". Aici sunt stări de limită, de hotar. Cine poate să ajungă acolo nu e departe de împărăția lui Dumnezeu. Și Lazăr n-a fost departe de împărăția lui Dumnezeu. Scriptura spune că, adormind Lazăr, a fost luat de îngeri și dus în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, dar despre el se spune doar atât: ".a fost îngropat". Iată ca mai înconjurată de slavă e săvârșirea din viață a lui Lazăr, a celui care a simțit de-a lungul suferinței lui ajutorul, mila lui Dumnezeu! Doamne, să încerci în adâncul tău mila lui Dumnezeu, în sărăcie! Dar oare sfinții când erau chinuți de păgâni, înspăimântător – cu fiare înroșite și cângi sfâșiindu-le trupul, sau aruncați ei înșiși în foc – cum preamăreau pe Dumnezeu? Ce se petrecea cu ei? Era mai mult chiar decât suferința lui Lazăr. Cu certitudine că, din adânc, din ultima adâncime, din locul de tâlc al sufletului cu Dumnezeu, iradia puterea, ajutorul (Domnul ajută – era numele lui), mila, lumina divină care este mai presus decât toate bogățiile lumii. Pentru că bogățiile lumii te hrănesc și au rostul lor, dar nu-ți dau veșnicia. Tu le poți însă transforma. Aici este taina: poți transforma bunătățile lumii în căi spre veșnicie. Tot ce este zidit, creat, nu e veșnic, e trecător.

Au sesizat înțelepții: o bucată de pâine este materie; dacă mă îndop cu ea, și văd în ea viața mea, totul, atunci eu trăiesc în materie, în ce este muritor. Dar când bucată de pâine o dau celui flămând, atunci calea pâinii mele spre cel flămând este calea spre împărăția lui Dumnezeu. Ea devine atunci cale a veșniciei. Lazăr, cu certitudine, prin încrederea pe care o avea în Dumnezeu purta în el arvuna veșniciei. Numele lui descoperea viața lui.

(Pr.Prof. Constantin Galeriu, Predici)